

Hồi 2

Bạch Y Khách

Mặt trời đã ngã về Tây.

Ngày mùa hạ, giờ này là giờ nóng bức nhất. Muốn có chút chút không khí mát, phải đợi đến nửa đêm.

Ngày mùa hạ tuy tối chậm, nhưng tại Trường An thành, nhiều nơi đã lên đèn.

Bên ngoài ráng chiều hãy còn ửng đỏ cả vùng đất rộng y như tấm thảm lát hoàng kim.

Khoảng giữa con đường rộng phía nam thành, bên cạnh Văn Miếu có một toà trang viện.

Chỉ cần nhìn vóc dáng hùng vĩ bên ngoài, người ta đủ thấy chủ nhân toà nhà này thuộc vào hàng quý phái.

Chỉ cần nhìn những tên đại hán đứng giữ cổng, người ta cũng có thể đoán chủ nhân là hạng người nào. Trời mùa hạ, gia nhân mặc áo vải mỏng cũng là hạng gia nhân phú hộ, còn những tên giữ cửa của toà trang viện này đều mặc áo lụa trắng tinh.

Ngay lúc đó, một gã thanh niên từ xa đi lại, hấn đi ngay vào cổng. Hấn là một con người mảnh khảnh, da trắng mũi cao, đôi mắt y như hai vì sao dưới đôi mày liễu kiếm, chỉ cần nhìn vào dáng sắc, nhất là bộ đồ lụa trắng với cây quạt rê ngọc của hấn, người ta đoán ra ngay được hấn là hạng công tử vương tôn.

Người áo trắng bước tới trước cổng, bằng cung cách “người trên”, hấn cầm cây quạt ngọc vẩy vẩy tên giữ cửa...

Một trong mấy gã áo trắng giữ cửa, cau mặt bước ra.

Người áo trắng móc ra một tấm thiệp hồng trao cho gã giữ cửa, hấn nói:

- Xin phiền mang thiệp này vào chủ nhân.

Tấm thiệp hồng có một hàng chữ như rồng bay phượng múa: “Trung Nguyên Bạch Y Khách bái kiến”.

Tên đại hán giữ cửa vội hỏi

- Xin cho biết quý danh?

Giọng nói của tên giữ cửa đúng là khẩu nói của dân miệt Liêu Đông.

Người áo trắng chỉ chỉ tấm thiệp:

- Tên trong đó.

Tên đại hán giữ cửa nhìn vào tấm thiệp:

- Tấm thiệp không có đề tên.

Người áo trắng nói:

- Có. Ta họ Bạch tên Y Khách.

Tên đại hán do dự:

- Các hạ muốn gặp sứ giả của chúng tôi?

Người tự xưng là Bạch Y Khách hỏi lại:

- Các vị từ Liêu Đông đến?

Tên giữ cửa gật đầu:

- Đúng như thế!

Bạch Y Khách hỏi:

- Đây là khách xa của nhà phú hộ họ Tố ở Trường An?

Tên giữ cửa gật đầu:

- Đúng như thế

Bạch Y Khách gật gù:

- Như vậy thì gã không lầm?... bằng hữu hãy mang danh thiệp này vào bảo rằng ta muốn gặp Sứ Giả Cúc Hoa Đào Liêu Đông.

Tên giữ cửa hơi đổi sắc:

- Các hạ biết chúng ta là người của Cúc Hoa Đào Liêu Đông.

Bạch Y Khách gật gật:

- Chỉ có người của Liêu Đông “Cúc Hoa Đào” là mặc toàn đồ trắng.

Tên giữ cửa cau mày:

- Các hạ cũng mặc đồ trắng?

Bạch Y Khách nhẹ lắc đầu:

- Y phục trắng của ta không giống như y phục “Cúc Hoa Đào” Liêu Đông, áo của ta rộng, áo của người Cúc Hoa Đào Liêu Đông chẹt, khuy áo của ta bằng vải, khuy áo của người Cúc Hoa Đào bằng bạc.

Tên giữ cửa bất giác nhìn lại áo mình rồi nhìn bộ áo của Bạch Y Khách, hẳn thấy quả đúng như lời đã nói.

Tên giữ cửa hỏi:

- Các hạ muốn gặp sứ giả chúng tôi có chuyện chi?

Bạch Y Khách nói:

- Ta đến đây không có chuyện gì không thể nói, nghĩa là chuyện rất tầm thường, ta muốn cùng Sứ Giả Cúc Hoa Đào bàn chuyện mua bán làm ăn thế thôi.

Tên giữ cửa cười:

- Sứ Giả của chúng tôi đến Trung Nguyên không phải để mua bán.

Bạch Y Khách gật đầu:

- Ta biết, Sứ Giả của Cúc Hoa Đào đến Trung Nguyên có một sứ mạng đặc biệt, chuyện đó có quan hệ đến vị họ Tố, bởi vì nếu không thì làm sao lại trú ngụ tại khách xá của nhà họ Tố? Nhưng nếu chuyện “mua bán” của ta mang đến đây mà thành tựu. Tự nhiên nó sẽ có nhiều lợi ích cho sứ giả nói riêng, cho Cúc Hoa Đào nói chung, mà rộng rãi hơn, bất cứ một ai từ Cúc Hoa Đào đến Trung Nguyên cũng thấy đều có lợi, chuyện lớn như thế chắc các hạ biết rồi chứ?

Tên giữ cửa nhìn Bạch Y Khách giọng hẩn hơi nghi ngờ:

- Chuyện mua bán chi mà lớn lao đến thế?

Bạch Y Khách cười cười:

- Xin lỗi, chuyện phải gặp sứ giả rồi mới bàn được, bởi vì nó có liên quan đến toàn thể những ai trong Cúc Hoa Đào, các hạ cứ mang danh thiếp vào là xong.

Tên giữ cửa lộ vẻ khó khăn:

- Cứ theo tôi biết thì sứ giả của chúng tôi đến Trung Nguyên lần này, ngoài người họ Tố ra, không hề tiếp bất cứ một ai.

Bạch Y Khách nói:

- Chuyện đó không khó, các hạ cứ mang danh thiếp này vào, rồi chuyện tiếp hay không đó là chuyện định đoạt của sứ giả, được không?

Tên giữ cửa trầm ngâm:

- Được rồi, hãy đợi một chút:

- Tên giữ cửa bước vào trong.

Bạch Y Khách nhìn theo khẽ mỉm cười.

Chỉ độ chừng nguội một chén trà, tên giữ cửa trở ra vẫy tay:

- Hãy theo ta.

Bạch Y Khách mỉm cười bước lên bậc thềm thẳng vào đại môn.

Tiền viện thật huy hoàng, phía trước là khách thính, phía sau là nhà ở sân rộng mênh mông với những tàng cây rậm rạp, sâm khuất, trông vào thật nguy nga.

Bạch Y Khách nhìn quanh và gật đầu:

- Đúng là phú hộ, vị họ Tố này đúng là một nhân vật có khí thế tại Trường An...

Vào đến cửa phòng khách là đã thấy người nghênh tiếp.

Một lão già trên dưới năm mươi, người dong dong cao có đôi mắt sáng và tự nhiên cũng là áo trắng.

Bạch Y Khách vòng tay:

- Chắc đây là sứ giả của Cúc Hoa Đào?

Lão già áo trắng vòng tay đáp lễ, sắc diện ông lạnh băng:

- Các hạ đã lầm, lão phu chỉ là người phục dịch cho sứ giả...

Ông ta quay hỏi tên giữ cửa:

- Có phải vị khách quan trao danh thiếp đây không?

Tên giữ cửa cúi mình, hấn đáp lời bằng một dáng cách hết sức cung kính.

Lão già áo trắng khoát tay:

- Cho người lui.

Tên giữ cửa vòng tay mọp mình quay trở ra ngoài.

Lão già áo trắng nhìn Bạch Y Khách, mắt ông ta như có điểm cười:

- Các hạ họ Bạch, tên Y Khách?

Bạch Y Khách gật đầu cười:

- Đúng thế.

Lão già áo trắng hỏi:

- Hình như cái tên đó không phải thật?

Bạch Y Khách cười:

- Lão tiên sinh quả là con người sáng suốt, sứ giả đến Trung Nguyên mà có được lão tiên sinh bên cạnh làm mưu sĩ thì chắc chắn không bao giờ gặp chuyện khó khăn.

Lão già áo trắng không khỏi cảm thấy hứng thú khi nghe tăng bốc ấy, mặt lão bớt lạnh hơn:

- Nếu không lầm thì các hạ cũng là một nhân vật võ lâm?

Bạch Y Khách thừa nhận bằng một câu nói khéo:

- Lão tiên sinh nhãn quang quả có chỗ hơn người.

Lão già áo trắng đưa tay mời khách:

- Sứ giả đang đợi nơi khách thính, xin mời các hạ vào trong.

Bạch Y Khách theo chân lão già áo trắng bước vào.

Quả đúng là một phòng khách xá quyền quý. Chỉ cần thấy sự trang hoàng nghiêm cách mà tráng lệ của khách thính là đủ biết sự giàu có của chủ nhân.

Ngồi sẵn trong phòng khách lại cũng một lão già.

Lão già này khoảng trên dưới sáu mươi, vóc người lùn mập, ông ta có cái đầu sói có bộ mặt tròn quay, da mặt hồng hào.

Cái lạ của lão già này là ngoài sắc mặt hồng hào, còn thì nơi nào khác đều trắng, trắng y như da thịt của một cô gái mười tám đôi mươi.

Nhất là hai bàn tay của ông ta, làn da trắng càng lạ lùng hơn nữa, có thể nói trắng như da người chết, trắng không ẩn một tia máu nào cả và nhìn vào đôi bàn tay này, người ta có thể biết ngay chưởng lực công phu của lão nhất định phải khác người.

Lão già khi này bước tới trước vòng tay:

- Khỏi bấm sứ giả, người khách họ Bạch đã vào.

Bạch Y Khách cũng vòng tay:

- Trung Nguyên Bạch Y Khách xin tham kiến sứ giả.

Lão già trán sói khẽ nghiêng mình:

- Xin mời ngồi.

Chờ cho Bạch Y Khách ngồi xuống xong, lão già trán sói vẫy tay về phía lão già áo trắng.

Lão già áo trắng vòng tay thi lễ một lần nữa rồi ngồi xuống đối diện với Bạch Y Khách.

Vừa ngồi xong là ông ta đã nói:

- Khỏi bẩm sứ giả, vị khách quan đây vốn là nhân vật vang danh của Trung Nguyên võ lâm.

Lão già trán sói gật đầu:

- Ta đã thấy, bằng vào công lực này có lẽ không dưới Thập Tướng của Ngự Tiền Thị Vệ.

Lão già áo trắng nói:

- Điều đó thuộc hạ thật chưa xác định.

Lão già trán sói nói:

- Không phải là nhân vật võ lâm thì không thể thấy được điều đó đâu.... Thật ra tinh hoa của vị khách nhân đây tàng ẩn bất lộ, có thể nhìn ra được đó là nhân vật võ lâm thì cũng đã khá lắm rồi.

Một câu nói thật khéo vừa phân định cái thấp của thuộc hạ mà lại cũng vừa có một tiếng khen. Lão già trán sói quả có đủ tư thế của người thủ lãnh.

Và Lão già trán sói lại quay nhìn Bạch Y Khách mỉm cười:

- Ta nói không sai chứ? Các hạ.

Bạch Y Khách cũng mỉm cười:

- Tại hạ thật không dám nhận lời khen ấy.

Lão già trán sói xoay chuyện:

- Các hạ từ đâu đến?

Bạch Y Khách chỉ cây quạt ra ngoài:

- Trường An.

Lão già trán sói “à” một tiếng ngắn ngắn:

- Như vậy các hạ vốn là nhân vật ở Trường An... nhưng không biết dải đất Trường An này nở một ngôi sao sáng bao giờ thế nhỉ?

Bạch Y Khách cười:

- Đối với đất Trường An hình như sứ giả tinh thông lắm thì phải.

Lão già áo trắng đằng hắng hai ba tiếng nhỏ...

Lão già trán sói lại xoay câu chuyện:

- Hình như ta đã nói hơi xa... vậy có lẽ nên trở về đề tài chính.

Anh mắt ông ta hơi nhướng lên và nói tiếp:

- Nghe nói các hạ cần gặp ta để bàn một chuyện mua bán gì thì phải?

Lão già trán sói hỏi:

- Các hạ là nhân vật võ lâm thế sao lại nói chuyện mua bán?

Bạch Y Khách cười:

- Thật chẳng giấu chi, đây là chuyện mua bán... võ lâm.

Lão già trán sói lại “À” một tiếng:

- Mua bán võ lâm, nhưng chẳng hay...

Bạch Y Khách lấy từ trong áo ra một vật trao lên:

- Xin xứ giả xem qua.

Lão già trán sói ngồi yên, và lão già áo trắng rước lấy trao lên gần hơn chút nữa.

Bây giờ Lão già trán sói mới đưa tay.

Đó là một thẻ ngọc.

Một thứ ngọc thật quý, chỉ cần nhìn qua là biết ngay không phải tầm thường.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Xin sứ giả hãy xem đằng sau.

Lão già trán sói lật lại và hơi sửng sốt:

- À... vật của Mãn Châu quốc.

Đằng sau thẻ ngọc khắc toàn chữ Mãn Châu.

Bạch Y Khách nói tiếp:

- Sứ giả là người hiểu nhiều biết rộng... vâng, đó là ngọc bội Mãn Châu.

Lão già trán sói ngẩng mặt:

- Các hạ muốn bán ngọc này cho ta?

Bạch Y Khách thấp giọng:

- Ngọc bội này đối với người khác tuy có quý nhưng đối với sứ giả thì chẳng những là chuyện vô lý mà lại nói chuyện buôn bán này với sứ giả thì chẳng những là chuyện vô lý mà lại còn nhiều bất kính...

Lão già trán sói cau mặt:

- Thế thì chuyện mua bán gì?

Bạch Y Khách chận nói:

- Phàm có vật là có chủ có phải thế không? Vì thế cái mà tại hạ mang đến cho Sứ giả không phải là ngọc mà là chủ nhân của nó.

Lão già trán sói nhướng mắt:

- Sao? Các hạ muốn... bán chủ nhân của thẻ ngọc này cho ta?

Bạch Y Khách gật đầu:

- Đúng thế.

Lão già trán sói cười cười:

- Các hạ đùa đấy chẳng? Ta bỏ tiền ra mua người để làm gì?

Bạch Y Khách nói:

- Rất là hữu dụng.

Lão già trán sói hỏi:

- Nhưng chẳng hay chủ của thẻ ngọc này là trai hay gái?

Bạch Y Khách nói:

- Là một tu mi nam tử.

Lão già trán sói lại cười:

- Như vậy là vô dụng rồi, có lẽ ta chỉ thu dụng nô tỳ...

Lão già áo trắng vụt đằng hắng:

- Có lẽ sứ giả cũng nên cho biết chủ của thẻ ngọc là ai?

Lão già trán sói tắt nụ cười và quay qua phía Bạch Y Khách.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Cứ nghe chủ nhân của thẻ ngọc này rất có danh vọng, nghe nói đâu là một vị Công tử trong hoàng tộc Mãn Châu.

Lão già áo trắng và lão già trán sói cùng sửng sốt...

Qua một lúc Lão già trán sói vụt cười ha hả:

- Đưa danh thiếp xin gặp ta để nói chuyện mau bán đã là một chuyện chưa từng có, bây giờ vật bán lại là một vị Công tử trong hoàng tộc Mãn Châu lại là một chuyện lạ lùng hơn.

Lão già áo trắng cũng đã lấy lại bình tĩnh, lão vuốt râu:

- Vâng, thuộc hạ sống đã ngót đời người, chuyện như thế này thật chỉ mới thấy lần thứ nhất.

Bạch Y Khách cũng cười, nhưng hẩn làm thinh.

Lão già trán sói nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Làm sao các hạ... có được vị hoàng tộc Mãn Châu?

Bạch Y Khách nói:

- Thật chẳng giấu chi, đấy là chuyện dọc đường, gần đây tại hạ thật cực kỳ túng thiếu, cho nên nghĩ rằng “món hàng” này chắc là được giá, mong nhị vị chẳng chê cười.

Lão già trán sói gật đầu:

- Thật không ngờ võ lâm Trung Nguyên lại nhờ vào chuyện buôn... người mà làm giàu, nếu thấy tình hình quả đúng như thế thì lão phu có lẽ sẽ từ quan để đời về Trung Nguyên.

Tự nhiên, câu nói đó có tính cách chế nhạo Trung Nguyên võ lâm, một câu chế nhạo khả năng.

Bạch Y Khách vẫn cười:

- Trung Nguyên là nơi mặt đất đầy vàng chỉ cần khom lưng chút là nhặt bao nhiêu cũng có, chỉ hiềm con người không sáng thế thôi.

Lão già trán sói gật gù:

- Hay, nói hay...

Lão già áo trắng lại đằng hắng:

- Chẳng hay các hạ đem vị hoàng tộc Mãn Châu này đến cho sứ giả...

Bạch Y Khách cười cười:

- Là một tham mưu hầu cận sứ giả, đáng lý ngài không nên hỏi một câu như thế.

Lão già áo trắng hơi lúng túng:

- Lão phu thật ngu muội, mong các hạ chỉ giáo.

Bạch Y Khách nói:

- Không dám, nhưng nếu tiên sinh cho phép thì tại hạ cũng xin nói thẳng.

Và hấn quay qua phía lão trán sói.

- Sứ giả Cúc Hoa Đào vâng mạng đến đây, nhất định sứ mạng đó có nhiều liên quan đến vị phú gia họ Tổ.

Lão già áo trắng hơi đổi sắc và lão trán sói nhướng nhướng mày:

- Đúng.

Bạch Y Khách nói:

- Cứ theo tại hạ nghe thì vị phú gia họ Tổ đã định kết minh với Mãn Châu, và sứ giả đến đây tự nhiên là cũng có ý định thương nghị về sự kết minh giữa Cúc Hoa Đào và Mãn Châu quốc?

Lão già áo trắng càng tái mặt hơn lên...

lão trán sói bắn tia mắt như điện:

- Đúng, Hải Hoàng Gia của Cúc Hoa Đào quả có ý như thế.

Bạch Y Khách nói:

- Lời thẳng thắn của Sứ Giả thật đáng bội phục và thế là đủ rồi. Đó là nguyên nhân mà tại hạ muốn đem vị hoàng tộc Mãn Châu bán về cho Sứ Giả đấy.

Lão trán sói cau mày:

- Nhưng ta vẫn thấy mờ mờ, các hạ đã biết Cúc Hoa Đào đã có kết minh với Mãn Châu thế mà lại công nhận đem vị Hoàng Tộc Mãn Châu bán cho Cúc Hoa Đào quả đúng là to gan đấy.

Bạch Y Khách điềm đạm mỉm cười:

- Đâu có chuyện làm ăn buôn bán nào mà không mạo hiểm? Làm một cách bình thường yên ổn tự nhiên không có gì nhưng cũng là chuyện kiếm rất ít tiền. Những người buôn bán không bao giờ chịu tầm thường như thế.

Lão trăn sói gặng lại:

- Các hạ không sợ “lỗ vốn” à?

Bạch Y Khách cười:

- Đã tính chuyện làm ăn như thế là phải biết không sợ lỗ...

Lão trăn sói nhướng mắt:

- Các hạ đã nắm chắc như thế ư?

Bạch Y Khách đáp:

- Không nắm chắc làm sao dám đến đây?

Lão trăn sói gật gù:

- Đó là câu nói thật, nhưng dầu gì, ta vẫn thấy chuyện “mua bán” này các hạ mạo hiểm nhiều quá.

Bạch Y Khách cười không nói.

Lão già áo trắng chen vào:

- Các hạ cho rằng chuyện làm của các hạ nhất định thành công sao?

Bạch Y Khách nói:

- Đây là việc chuyện tâm thành ý, còn chuyện thành hay không cũng còn phải chờ xem thái độ của người mua.

Lão già áo trắng nói:

- Cúc Hoa Đào đã có ý kết minh với Mãn Châu thì làm sao lại có thể tính chuyện mua bán như thế được?

Bạch Y Khách nói:

- Chính vì Cúc Hoa Đào muốn kết minh với Mãn Châu cho nên mới càng không do dự tính chuyện mua bán đấy.

Lão già áo trắng lắc đầu:

Lão phu không hiểu.

Bạch Y Khách nói:

- Tiên sinh không nên khách sáo, giả như Cúc Hoa Đào mua vị Hoàng Tộc Mãn Châu này đưa về được đến Mãn Châu quốc thì thử hỏi thái độ của Mãn Châu sẽ đối với Cúc Hoa Đào ra sao? Tại hạ nghĩ chắc chắn là tốt lắm

Lão trăn sói vụt hỏi:

- Vị Hoàng Tộc Mãn Châu này cũng là người rể tương lai của nhà họ Tổ phải không?

Bạch Y Khách gật đầu:

- Đúng như thế.

Lão trăn sói nói:

- Như vậy sự quan hệ giữa nhà họ Tổ thân mật hơn Cúc Hoa Đào tại sao các hạ không tính chuyện này với nhà họ Tổ mà lại đến đây?

Bạch Y Khách nói:

- Chính vì sự quan hệ mật thiết giữa Mãn Châu và Tổ gia nặng hơn Cúc Hoa Đào cho nên khi chuyện kết minh hình thành, phần Cúc Hoa Đào sẽ không bằng nhà họ Tổ và đó cũng là vấn đề mà tại sao tại hạ lại bàn chuyện này với sứ giả, nhưng nếu Sứ giả không bằng lòng thì chắc tại hạ sẽ phải chuyển sang bàn với nhà họ Tổ vậy.

Lão trăn sói lắc đầu:

- Người ấy Cúc Hoa Đào không cần...

Lão già áo trắng vụt dềnh hắng:

- Thưa, đã tới giờ sứ giả thay y phục...

Lão trăn sói mỉm cười đứng dậy:

- Xin các hạ hãy nán ngồi, lão phu thất lễ trong giây phút.

Bạch Y Khách nghiêng mình:

- Xin Sứ Giả cứ tự tiện.

Lão trăn sói đứng dậy bước vào trong.

Lão già áo trắng lật đật bước theo.

Bạch Y Khách ngồi nghiêm chỉnh... mỉm cười.

Mấy phút sau, cả hai lại bước ra.

Tự nhiên, ai cũng có thể hiểu chuyện thay áo chỉ là lời nói thách, công việc chính là họ tạo thì giờ để bàn bạc với nhau.

Sau khi ngồi lại, lão trăn sói cười nói:

- Ta vốn không muốn mua cái vị Công tử hoàng gia Mãn Châu ấy, nhưng người bạn ta đây lại muốn vậy bây giờ các hạ có thể cho giá được rồi.

Bạch Y Khách nói chậm rãi:

- Nuôi con người này tốn kém lắm, mà trong khi tại hạ đến mức “treo nôi” cho nên rất khó nuôi lâu thêm nữa, và cũng chính vì thế nên giá nhất định không cao.

Lão già áo trắng hỏi:

- Bao nhiêu?

Bạch Y Khách đưa lên một ngón tay:

- Một vạn, một vạn lượng vàng ròng.

Lão già áo trắng giật nảy mình:

- Một vạn lượng vàng ròng?

Lão trăn sói cau mặt:

- Chi mà cao thế?

Bạch Y Khách cười cười:

- Nếu tôi mang món hàng này để cầm, tôi sẽ bán được năm vạn lượng. Sứ Giả có tin như thế hay không?

Lão trăn sói nói:

- Cúc Hoa Đào không so nổi với nhà họ Tổ, giàu có muôn hộ, địa bàn hoạt động của họ gần hết trong thiên hạ, còn Cúc Hoa Đào chỉ là một hòn đảo chơ vơ, tài nguyên đâu có là bao.

Bạch Y Khách nói:

- Sứ giả khiêm nhường đấy thôi, ai lại không biết Hải Hoàng gia và phú hộ nhà họ Tổ vốn hai nhà giàu nhất trong thiên hạ, giá tiền mà tôi ra đó còn hơi nhẹ đấy.

Lão già áo trắng đằng hắng:

- Các hạ không phải là quan sai của nhà Minh đấy chứ?

Bạch Y Khách cười:

- Tiên sinh là bậc thông tiền tái hậu, sao lại hỏi một câu như thế ? Giá như tại hạ là quan sai nhà Minh thì sao lại đi bán như thế này? Cứ mang hấn đến biên cương hô lên một tiếng, sợ gì chủ tử Mãn Châu lại chẳng lui binh?

Lão già áo trắng hơi đỏ mặt, lão hỏi:

- Vàng trao ra thì giao người đấy chứ?

Bạch Y Khách cười:

- Tiền trao cháo múc, đó là nguyên tắc mua bán từ trước đến nay.

Lão già áo trắng nói:

- Sứ giả vâng lệnh đi xa, cho nên không mang vàng nhiều, chẳng hay ngân phiếu có được chăng?

Bạch Y Khách cười:

- Đúng là lão tiên sinh không chuyên nghề mua bán, ngân phiếu chỉ là một thứ... giấy, vạn nhất sau này Cúc Hoa Đào không chịu nhận thì tại hạ nhai nó mà trừ ư?

Lão trăn sói cau mày:

- Sao các hạ lại xem nhẹ Cúc Hoa Đào đến thế?

Bạch Y Khách cười:

- Xin Sứ giả thứ cho, rất khó khăn mới kiếm được một việc như thế này, nếu tại hạ không cẩn thận thì chắc chắn sẽ mất luôn như Sứ giả vừa đề tỉnh lúc này. Thôi một lần kể như để... làm quen, Sứ giả có thể trao phân nửa vàng và phân nửa ngân phiếu cũng được.

Lão trăn sói gật đầu:

- Như thế có thể, chúng ta hẹn ước một lời thôi nhé.

Bạch Y Khách đứng lên:

- Tại hạ xin cáo từ.

Lão già áo trắng đưa tay:

- Khoan, chúng ta gặp nhau ở đâu mới được chứ?

Bạch Y Khách nói:

- Trong vòng ba ngày, không sau ba ngày, vào lúc lên đèn, tại hạ sẽ đến nơi đây.

Lão trăn sói gật đầu nhanh:

- Vậy thì hay lắm, ta sẽ chuẩn bị đón tiếp.

Bạch Y Khách nói:

- Vâng, xin Sứ giả chuẩn bị và đừng nên cho nhà họ Tổ biết, bởi vì nếu như thế thì Cúc Hoa Đào sẽ...

Lão trăn sói khoát khoát tay:

- Không không... xin các hạ yên lòng, ta sẽ biết cẩn thận điều đó lắm.

Bạch Y Khách vòng tay:

- Cáo từ.

Hai vị chủ nhân cũng vẫy tay:

- Xin dung cho không được đưa xa.

Bạch Y Khách quay mình hơi thẳng ra ngoài

Người áo trắng khuất khỏi cổng chưa bao lâu thì lại có hai người khác tới.

Đó là hai gã áo đen.

--- 000 ---